

facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

Blog 101; Trektouwtjes van de kermiskraam

Want kleine jongetjes worden groot. Snel ook vooral. Té snel. Ik knipper in mn ogen en meneer kruipt. Nog eens en koekepeertje staat. Nog eens en hij stapt. Nog één keer en hij loopt.

Wat is mis met deze? Je zou zeggen dat met nummer 6 dingen wel wennen. Niets is minder waar. Hoewel Sir Poopalot het geheel op zn eigen tempo doet, gaat het snel, fucking snel. Trots met zn eerste woordje; nènè...zal hopelijk papa betekenen maar kan ook hoepelop zijn, want Haagse zus. Trots op zn draai, zn eerste keer staan, zn eerste boem op de pamperskont, zn eerste stap, zn eerste echte woord, zn eerste vaste voedsel, zn eerste gedragsverandering, zn eerste keer stabiel lopen en nu zijn we in de papegaai-fase aangekomen. Die papegaai-fase da's wel een dingetje. Een behoorlijke ook. Het woord zegt het al, ook al is Rohan niet mn eerste, kun je alleen maar hopen dat hij de leuke dingen papegaait. Niet de piemels van Joep en Rama, het Haagse getetter van Hira, het geneeeeeee van Nilu of het ik-weet-alles-beter van Rani. Ook het platte van Miranda is niet echt gewenst want babytaal versta ik niet en ook Miran volg ik niet altijd. Wat ik zeker niet wil is het dranketier geouwehoer van Willem en mij. Voor een keer wel leuk, maar niet 27/4.

Je hebt het alleen niet voor het uitzoeken. Wat dat betreft zijn monsters in de bloei net de trektouwtjeskraam van de kermis. Of de chocola van Forest Gump. Dus spelen we door. Je trekt aan het touwtje en je mormel kan fantasietisch nepniezen, je wijst zn dikke buik aan en je monster zegt dieke bauk, je roept FUCCKKKK en je kind roept.... mayonaise papa, fuck is een stout woord. Niezen met je benen gekruist en het monster blert haaatsjieeeeee oeeeeee. Hoesten wordt begroet met gezondheid en kijk Rohan daar een tram; wadoedienou? Hieperdepiep vliegen de handen en kwijl de lucht in en als iedereen enthousiast is leeft het monster de emotie. Iedereen boos, treed leedvermaak op. Iedereen verdrietig ook. Ook bij het eten kan alles netjes of je hebt de oren vol spinazie.

Eigen is dit een blog die nergens heen gaat. Althans, hij gaat wel, maar dan als een winkelwagentje. Stuur naar links, de kar zoekt naar rechts, pak het slot, probeer het in het slot te proppen, loop naar achteren en je kar zwabbert de polonaise en neemt de mandarijnen mee.

Eigenlijk is je kind in de papegaai-fase net een winkelwagentje. Het doet alles, maar net niet helemaal. Dat is precies het verrassingseffect van de trektouwtjes. Houdt het spannend. Zwabber en trek mee, wees vooral net zo verrast als het monster zelf, want ook die papagaaitoestanden zijn verbazingwekkend hilarisch. Laat je verrassen.

Liefs,

Dagboek van een Papa

Check de rest ook op www.dagboekvaneenpapa.nl